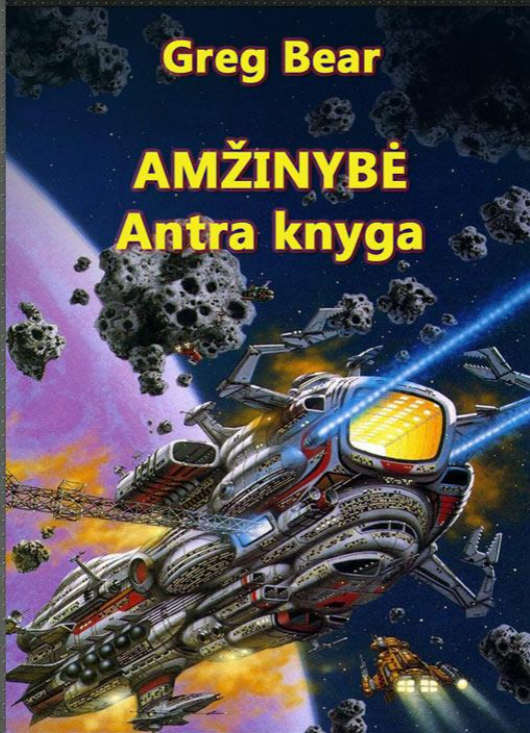

Kelias: #2.2

Greg Bear

AMŽINYBĖ
Antra knyga

Knygute.lt

Greg Bear

AMŽINYBĖ
ANTRA KNYGA

Antras
knygų serijos
„Kėlias“
romanas
ir
apysaka

Trys pasauliai - Žemė, Gaja bei
Dagio Pūkas - egzistuoja naujoje
realybėje, atsiradusioje po
termobranduolinės katastrofos.
Visus juos jungia Kelias - begalinis
koridorius skrodžiantis
humanoidines ir nehumanoidines
visatas. Kur pateks į šį Kelią
bandantys prasiskverbti skirtingų
civilizacijų atstovai?..

Iš anglų kalbos vertė:
ANITA KAPOČIŪTĖ ir IRMINA DOMEIKIENĖ

Greg Bear - *The Way#2: ETERNITY*

New York, Warner books, 1996
Copyright © by Greg Bear, 1990
Cover art copyright © by David Mattingly, 1996
Vertimas į lietuvių kalbą:
© leidykla "Eridanas", 1999
© leidykla Knygute.lt, 2019

AMŽINYBĖ

ANTRA KNYGA

39

Kelias

Grobikas taip atidžiai ir skrupulingai žingsnis po žingsnio lydėjo ją į Gają, kad Ritą tai išvargino jau kone pačioje kelionės pradžioje. Ji ničnieko neatpažino ir nesugebėjo suprasti netgi viso to, ką regi akys, masto.

Pirmiausia ją išgabeno iš jos kambario - mažytės patalpos, įrengtos anaip tol ne prie didelės olos, kaip kad ji įsivaizdavo. Grobikas išsyk patalpino Ritą į ovalo formos apsauginį burbulą; jame ji atsistojo ant plokščios platformos su turėklais, kokių keturių ar penkių sieksnių pločio ir juodos it lempos suodžiai. Palydovas irgi įsitaisė burbulo, padaryto, regis, iš ypatingai plono stiklo, ertmėje greta Ritos.

O gal tai muilo burbulas. Rita net mintyse nebandė riboti savo grobikų galimybių.

- Kur mano draugai? - paklausė ji.

Demetrijo atvaizdas pasiliko kur buvęs; be Ritos ir jos palydovo burbule daugiau nieko

nebuvo.

- Jie visi keliauja žymiai spartesniu būdu. Tai, ką dabar darome mes, yra, jei galima pasiskolinti jūsų terminą, brangus malonumas; teks suvartoti nemaža energijos. Savo užduotims atlikti aš gaunu tik tiek energijos, kiek būtinai reikia.

Burbulas pakibo juodoje erdvėje. Tiesiog priešais, tolimajame juodumos pakraštyje, sužibo baltos šviesos trikampis; išaugęs iki pločio, koks būtų per ištiestą Ritos ranką, jis daugiau nebesiplėtė. Kurį laiką nieko nebevyko; palydovas stovėjo nekrustelėdamas, įdėmiai žvelgdamas į priekyje žioruojančią šviesą.

Rita sudrebėjo. Kažkokia gyvuliška jos sielos dalelė vylėsi, kad paslaptingas burtininkas staiga valandėlei sustingdė visą šią realybę, suteikdamas Ritai šansą pasprukti. Bet ji net nebandė. Palikta ramiai skendėti savo mintyse, ji atsigręžė ir už nugaros išvydo neperregimą juodo vandens sieną, padengtą gličia alyvos plėvele, mirguliuojančia auksu, sidabru ir visais vaivorykštės atspalviais. Sieną nusidriekė aukštai virš galvų į šešėliuotą tamsą. Ji buvo slegiančiai, pritrenkiančiai graži, tačiau neteikė jokios informacijos: Rita nenumanė, nei kur esanti, nei kas laukia jos toliau. Tyla ją

baugino; Rita jautė būtinai turinti prašnekti, kad nepradėtų rėkti.

- Aš nežinau tavo vardo, - tyliai ištarė ji.

Palydovas atsigrėžė į ją, lygus ir jaunas jo veidas buvo labai dėmesingas; Rita net pajuto keistą gėdos pliūpsnį, kad nori sužinoti tokius dalykus apie savo priešą. Dalį tos gėdos sudarė netikėtas suvokimas, kad nepajėgia net nepkęsti tos greta stovinčios būtybės, ji net nežinojo, kas tai yra iš tikrųjų. O tam, kad sužinotų daugiau, jai teks klausinėti ir šitaip išsiuoti, kokia yra silpna.

- Tu nori, kad aš vadinčiausi kokiu nors vardu? - maloniai paklausė palydovas.

- Negi tu neturi tikro vardo?

- Mano bendražygiai kreipiasi į mane labai įvairiai. Vis dėlto, šiuo pavidalu aš bendrauju tik su tavimi ir tik tu mane matai, tad ir vardo neturiu.

Regis, jis nesistengė jos suprasti, ir tai ją tik dar labiau suezino.

- Prašau, išsirink kokį nors vardą, - ištarė ji nusigrėždama nuo jo.

- Galiu vadintis Kimonu. Ar šis vardas tiks?

Mokydamasi mokykloje, trečioje klasėje Rita turėjo mokytoją, vardu Kimonas. Jis buvo ap-

skritutis, malonus žmogus, švelnus ir, nors reiklus, bet lėtapėdis. Paauglystėje Rita labai jį mylėjo. Tikriausiai palydovas ne šiaip sau pasirinko šį vardą. Tačiau jam tikriausiai nė nereikia išsigalvoti tokių akivaizdžių gudrybių.

- Ne, - pasakė Rita. - Tavo vardas ne toks.

- O koks jis turėtų būti?

- Aš tave vadinsiu Tifonu.

Iš Heziodo: Tifonas - siaubingas padaras, kuris kovojo su Dzeusu - Gajos (štai kodėl tokia žmogiška jo išvaizda) ir Tartaro sūnus; giliai pasislėpęs siaubūnas, beribio blogio įsikūnijimas... Tas vardas tikriausiai neleis jai užmiršti budrumo.

Palydovas linktelėjo.

- Tegul bus Tifonas.

Be jokio perspėjimo burbulas ūmai atitrūko nuo sienos ir dideliu greičiu nuskriejo šalin. Tiesa, Rita jo greičio visiškai negalėjo suvokti, ji išvis nejautė jokio judėjimo. Tamsa, aplinkui, regis, kibirkščiaavo skaisčiomis vaivorykštėmis. Žvilgtelėjusi į viršų, Rita išvydo visą pluoštą lygiagrečių blausių spindulių, prasidedančių priekyje tvieskiančiame šviesos trikampyje, sklindančių virš burbulo ir smingančių į likusią už nugaros sieną. Trikampis dar labiau išaugo,

jo švytėjimas suintensyvėjo; buvo akivaizdu, kad jie prie kažko artėja, bet Rita visiškai nemanė prie ko.

Tarsi užhipnotizuota Rita žvelgė į trikampį, kol baltuma užpildė visą jos regėjimo lauką; skaistus, beveik akinantis švytėjimas skleidė vos įžiūrimą perlinį atspalvį, kuris Ritą ir gąsdino, ir drauge guodė. Tai buvo tokia šviesa, kuria apsisiautęs galėtų apsireikšti dievas. Tačiau juk aš iš tiesų netikiu tais dievais, pagalvojo Rita. Ir vis dėlto - jie tebegyvuoja manyje. Atėnė ir Astartė, Izidė ir Oziris, Asėrapis ir Dzeusas... ir dabar - dar Tifonas.

Staiga toji šviesa apsupo ją visą, o tamsa liko už nugaros it žiojinti skylė sienoje. Siūbtelėjo kvaitinantis persiorientavimo pojūtis, ir Rita suvokė išnirusi iš milžiniškos trikampės prizmės į beribę perlinio atspalvio šviesą. Atsigręžusi ji išvydo, kad tie lygiakraščiai tamsos žabtai palengva tolsta. Skylę supo plonytė niūraus, sunkiai nusakomo sodrumo ir intensyvumo raudonio linija - atrodė, kad toji spalva spinduliuoja orią ramybę, vibruojančią gyvybę ir šurpią prievartą - viską vienu metu.

- Kur aš? - vos girdimai paklausė ji.

- Už mūsų liko indas. Mes esame vakuume, spindinčio stiklo vamzdyje. Mes nusileisime

tuo vamzdžiu, netruksime nė akimirksnio.

Tačiau ji vis dar nepajėgė suprasti, kur jie atsidūrė. Jos skrandis susigniaužė; pernelyg daug keistenybių, pernelyg viskas svetima, pagalvojo ji, aš viso to neapžioju. Kažin, kaip į absoliučiai svetimą pasaulį sureagavo išmincingoji žynė? Buvo toks metas, kai pati Gaja Ritos senelei turėjo atrodyti labai keista, nepažįstama ir bauginanti.

Ji kumščiais pasitrynė akis. Akys skaudėjo. Nuo įtampos ir nuolatinio žvalgytosi užgėlė kaklą. Maža to, jai skelte skėlė gaivą; Rita vėl pasijuto baisiai nelaiminga, tačiau toje šviesoje slypėjo nemaža grožio... Rita susigėdo netgi savo skausmo.

Reaguojau visai nevykusiai, ar ne? Juk turėčiau jaustis dėkinga jau vien už tai, kad tebesu sveiko proto.

Švytėjimas dar labiau suintensyvėjo, vieną akimirksnį Rita pajuto dilgčiojimą. Jie išnėrė pro perlinės šviesos vamzdžio galą. Apačioje driekėsi kažkas visiškai nesuvokiama: blyškiai žalias lygus paviršius, šiek tiek primenantis milžinišką sudėtingą žemėlapi, išmargintas baltomis bei rudomis linijomis, vienodais intervalais nusėtas kūgio pavidalo bokštų juostomis; bokštus sudarė vienas ant kito sukrautų

diskų kaugės užapvalintais pakraščiais.

Ūmai ji vėl pajuto persiorientavimo pliūpsnį, po kurio jau galėjo ne tik matyti vaizdą, bet ir jį suvokti.

Jie buvo uždaroje erdvėje, iš visų pusių juos supo be galo ištįsęs paviršius, apskritas lyg cilindras ar vamzdis, tiktai milžiniškas. Blyškiai žaliomis, rudomis ir baltomis dėmėmis mirguliuojantis cilindro paviršius priminė jai Kretos tekstilės ornamentus arba... Ji taip ir nesurado tinkamesnio palyginimo.

Dabar jau Rita žinojo, kur atsidūrusi. Apie daugelį šių dalykų ji buvo girdėjusi iš Patrikijos, nors išmintingoji žynė niekad neminėjo šių ornamentų bei spalvų. Virš burbulo driekėsi begalinė plazmos vamzdžio juosta, dabar jau gerokai blausesnė, ir tas neįtikėtinas darinys, vadinamas plyšiu arba singuliarumu. Tikriausiai prizmė slydo tuo plyšiu panašiai kaip Heksamono plyšio laivai.

Rita žvelgė į Kelią.

40

Havajų salos

Žemės Senatas atostogavo, visi jo nariai buvo išsibarstę Ramiojo vandenyno pakrantėje.

Vis dėlto vienas įtakingas Žemės senatorius buvo likęs Honolulu, ir Garis Lanieras susitarė su juo susitikti.

Suli Ram Kikura ir Karena atlydėjo Lanierą į Žemę. Jų tikslas buvo suorganizuoti sabotažą.

Lanieras pažinojo Robertą Kanazavą - vyresnįjį Ramiojo vandenyno tautų senatorių - susipažino jie prieš penkiasdešimt metų, kai abu dar buvo jauni laivyno karininkai. Vėliau Kanazava tapo povandeninio laivo jūrininku, Lanieras gi - lakūnu, ir jų keliai išsiskyrė iki pat Atgimimo, kai juodu vėl susitiko Ryšio plenarinėje sesijoje Dagio Pūke. Iki Laniero atsistatydinimo jie vis išigudrindavo kas keletas metų susitikti. Lanieras labai gerbė Kanazavą; šis žmogus pergyveno Mirtį Jungtinių Valstijų Karo laivyno povandeniniame laive, paskui dirbo Kalifornijoje atkuriant civilinę valdžią, o prieš dvidešimt metų tapo vyresniuoju senatoriumi.

Mirties metu visos tiek Sąjungininkų, tiek Rusijos bei jos satelitinių valstybių įmonės visame pasaulyje buvo ne kartą bombarduojamos. Tačiau keistu sovietinių strategų įgeidžiu, o gal dėl nekokybiškos užtaisų partijos Perl Harborui teko tik dvi kovinės galvutės. Kitos, salose įrengtos bazės, buvo apšaudytos tik kartą, kai kurios ir išvis nenukentėjo. Perl Harboro

atakos metu gerokai kliuvo ir Honolulu, tačiau miestas vis tik nebuvo visai sunaikintas.

Po Atsiskyrimo, kai Heksamono tyrinėtojai - tarp jų ir Lanieras - ieškojo tinkamiausių vietų Atgimimui pradėti, salos tiesiog prašyte prašėsi parenkamos Ramiojo vandenyno vidurio regiono paramos tarnyboms įrengti. Vieta buvo ideali: ten panaudoti ginklai sąlyginai mažai teuzteršė aplinką, o praėjus penkeriems metams po Mirties, radiacijos lygis nebekėlė rimtesnio pavojaus - tokią grėsmę Heksamono medikamentai bei procedūros be didesnio vargo galėjo visiškai pašalinti.

Per dešimt metų vėl suvešėjo Oaho džiunglės ir pievos. Vėl iškilo miestai; jiems labai padėjo ir aktyvi Heksamono veikla, ir transokeaninė prekyba tarp Naujosios Zelandijos, Šiaurės Australijos ir Japonijos bei Indokinijos.

Heksamono komunikacijų dėka geografinė padėtis nebeturėjo lemiamos reikšmės parenkant Atgimimo vyriausybės centrus, tad savo sostinę Žemės Senatas įkūrė Oahe, iškilusiame senojo Honolulu vietoje. Šį sprendimą bent iš dalies nulėmė tam tikrų asmenų galia bei privilegijos, tačiau Ryšio stebėtojai net nebandė ko nors pakeisti; jie žinojo, kad tik labai nedaugelis žemiečių imtųsi tokios nemalonios

užduoties, kaip vadovavimas Atgimimui, jei tai negarantuotų jiems apčiuopiamos papildomos naudos.

Kanazava gyveno ilgame mediniame, akmenimis sutvirtintame name mylios atstumu nuo glotnaus Vaikiki paplūdimio. Lydimi drėgno šilto vėjo, šiaušiančio palmių lapus virš galvos, Karena, Garis ir Ram Kikura žingsniavo pėms takeliu, kol juos pasitiko prie pat pastato verandos ore plūduriuojantis Ryšio apsaugos prietaisas - ilgas žvilgantis baltas vamzdelis, gal metro ilgio ir penkiolikos centimetrų skersmens.

- Labai malonu vėl tave išvysti, sere Lanierai, - prašneko prietaisas spigiu Kanazavos balso variantu. - Visi esate laukiami svečiai. Malonėkite užėiti vidun ir atleiskite už netvarką. Senatorius kaip tik kuria prekybos įstatymo projektą, kurį ketinama svarstyti kitoje sesijoje.

Jie užlipo akmeniniais laipteliais ir suėjo vidun pro plačias verandos duris. Ant nušveistų tamsaus medžio grindų stovėjo lengvi pinti baldai. Svetainėje krūvomis mėtėsi įvairiausi popieriai bei segtuvai - šiuolaikinių elektroninių informacijos kaupimo priemonių Žemėje vis dar smarkiai stigo. Kanazava anaip tol ne-

buvo linkęs puikuotis prabanga; paprasčiausias popierius buvo jam kur kas arčiau širdies.

- Nuostabu, - tarstelėjo Ram Kikura, glostinėdama polinezietiškais raštais išmargintus sofas bei krėslų apmušalus. - Tikras audeklas...

Iš kabineto, įrengto namo gilumoje, išniro Kanazava, vilkįs žydrai baltą medvilninį japonišką chalatą, apsiavęs tabi stiliaus šlepetes.

- Gari, Karena! Kaip nuostabu vėl jus matyti! - Jis nusišypsojo Ram Kikurai. - Jei neklystu, čia yra Žemės patarėja ir buvusi kolegė sere Suli Ram Kikura?

Jis ištiesė ranką; Ram Kikura ją paspaudė ir linktelėjo.

- Vis dėlto, - tęsė Kanazava, - nors jūsų apsilankymas man labai malonus, tačiau, regėdamas jus visus čia, nejučiomis imi nerimauti. Spėju, kad kažkas svarbaus vyksta Ryšyje?

Jis nulydėjo svečius į užpakalinę verandą ir paliepė mechaniniam tarnui patiekti gėrimus. Prieš dešimtį metų mirė antroji Kanazavos žmona, ir nuo to laiko jis taip ir liko viengūnis, stengdamasis visa galva pasinerti į darbą....